

Prædiken til 1. s. i advent 2. dec. kl. 9.00 i Lihme og 10.30 i Rødding

74 – Vær velkommen

84 – Gør døren høj, gør porten vid

83 - Glæd dig Zion, glæd dig jord

78 - Blomstre som en rosegård

81 v. 7 af Fryd dig du Kristi brud

87 – Det første lys

Jesus kommer os i møde. Det nye kirkeår begynder med, at Jesus kommer os i møde. Og når *han* kommer, ved vi, at vi har alt godt i vente.

Sådan må de også have tænkt dengang han kom ridende ind i Jerusalem: Nu kommer han! Vi har alt godt i vente.

For han red jo på et æsel. Gud være lovet!

Heste havde de set til overflod, skinnende stridsheste – det var krigens dyr.

Men den, der ridder på et æsel, kommer med fred. - Æslet knyttede sig til dagligdagen, til almindelige menneskers liv, til den uudryddelige drøm om at bo i fred under sin vinstok og sit figentræ, at have sin egen brønd og spise tykmælk og honning.

Og for den drøms skyld var ingen ofre for store. Det var derfor de, der stod langs vejen, tog det bedste de havde og lagde det i støvet foran Jesus – deres kapper.

Kapperne. Da Jesus dør ofres der megen plads på at fortælle om hans kappe, som soldaterne ender med at spille terning om. For vores tid er det en ligegyldig detalje, det med kappen.

For vi forstår ikke, kappens betydning, vi forstår ikke, at den ikke blot er et stykke tøj – at den også er sengetøj, jakke og regnfrakke – og derfor lyder ét af Moselovens bud: ”Hvis du tager en anden mands kappe i pant skal du give den tilbage til ham før solnedgang”; kappen er tilmed taske og håndklæde og skyggesejl, når solen brænder.

Ja, mere end det – den er næsten et menneskes sjæl. - Da Saul stræber David efter livet og gør sig et nødvendigt ærinde i en klippehule, hvor David har gemt sig, og David – uden at Saul bemærker det - skærer en lille flig af hans kappe og siden sender den til ham - er det et voldsomt anslag mod ham, endda selv om David skåner hans liv. For kappen er næsten et menneskes sjæl, og ud over sin talløse praktiske formål er den ladet med betydning.

I det hele taget betyder tøj umådelig meget i Biblen. Og når indbyggerne i Jerusalem finder på at lægge deres kapper på vejen foran Jesus som han kommer ridende, er det en

symbolhandling, en symbolhandling, der vanskeligt kan overvurderes.

En handling ladet med betydning. Og det er ikke tilfældigt, at det i vores tid stadig er et tegn på hæder at rulle en rød løber ud – selv om det er en langt svagere symbolhandling end at lægge sin kappe i støvet.

Kappen var næsten et stykke af sjælen, og det er er den de lægger på vejen foran Jesus. – Og på sin vis står de nøgne tilbage, selv om de er iført kjortlen, de har under kappen. Kappen er tegnet på alt, hvad de magter, præsterer og har udrettet. Uden kappen står de som dem, der ved, at alt det, der ellers betyder noget blandt mennesker – klogskab, rigdom, dygtighed, magt og alt det dér - kan man roligt lægge i støvet, nu når Jesus kommer os i møde, og vove at være nøgen og sårbar og uden noget at skjule sig bag. Ja, alt det vi kan og magter kan endda nemt skygge for udsynet, så vi slet ikke får øje på Jesus, når han kommer.

... og 4½ måned, palmesøndag skal der igen prædikes over dagens tekst, og det er ikke engang fra et andet evangeliet, ord for ord er det det samme igen palmesøndag.

Første tekstrække blev fastlagt for ubegribelig lang tid siden, går helt tilbage til 1300-tallet, og Den danske Folkekirke er én af de få kirker i verden, der ikke har lavet om på tekstrækken – som man fx har i den katolske kirke. Det er hverken fordi vi er dovne eller klogere end de andre, men

jeg mærker det selv i dag, som så ofte før, at der bag 1. tekstrækkes læsninger ligger en dyb og vis måde at omgås de bibelske tekster på. Det er som om de gamle, der klippede teksterne ud til os, boede i inde Den store Bog, simpelthen var flyttet ind i den som i et hus.

Og dagens tekst vidner om en knivskarp sans for, at en bibeltekst ikke bare er en tekst i sig selv. Man kan ikke klippe et stykke ud af biblen og sige: Sådan er det! De bibelske tekster taler altid med verden omkring sig, med menneskers erfaring med livet og med andre bibelske tekster og fortællinger. Med andre ord så er sammenhængen – konteksten - helt afgørende for enhver bibelsk tekst.

Og denne dags sammenhæng er det nye kirkeår. Således er dagens spørgsmål ikke – hvad sker, når Jesus er kommet ind i Jerusalem – det spørgsmål gemmer vi til påske. Dagens spørgsmål er, hvad det betyder for os, at Jesus på kirkeårets første dag rider ind i Jerusalem på et æsel.

Og fortællingen svarer selv: Det betyder, at Jesus kommer os i møde.

Med dagens evangelium får vi på det nye kirkeårs første dag genopfrisket, dels hvordan det er med os og Vorherre Jesus Kristus – at han hver eneste dag kommer os i møde, også på den dag, der blive vores yderste, kommer han os i møde – vi har alt godt i vente. Og dels sætter dagens evangelium rammen om det nye kirkeårs forkyndelse. Og skulle vi

komme i kirke en søndag, hvor teksterne river og kradser eller er besynderlige og uforståelige, så står de i den ramme der hedder, at Jesus kommer os i møde, hver eneste dag.

Og det gør han endda selv om vi ikke lægger vores kappe på vejen – for det er den da for god til og hvad mon æslet har trådt i. Jesus kommer til os, også selv om vi har trukket os lidt tilbage og står bag de andre med korslagte armen. Jesus kommer til os, også når vi hverken kan få halleluja eller hosianna over vore læber og ikke engang gider hive et palmeblad af.

Og vi har alt godt i vente.

For hundrede og atter hundreder år siden har de gamle tænkt, at det er godt for mennesker at begynde det nye kirkeår med dagens fortælling. For at fylde os med glæde og tage frygten fra os i forvisning om, at Han kommer os i møde, hver eneste øjeblik, kommer han.

Hosianna! Velsignet være han som kommer i Herrens navn.